

CÂND OAMENII sunt preocupați doar cu latura referitoare la mântuire, suferință, păcat și tragedie – este greu de a vedea întregul: planul Lui. Totuși, Dumnezeu caută mereu să trezească în fiecare creștin conștiința intimă a scopului Său final care transcende suferința și o face să concure la realizarea unei părtașii mai mari cu Dumnezeu. Aceasta înseamnă în realitate...

A trăi pentru întreg

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ, m-am dus la ușa din spatele casei ca să-l chem înăuntru pe fiul nostru de trei ani. Voiam să-l iau cu mine în oraș. Când am deschis ușa din spate, l-am văzut – dar în ce hal era! Micuțul se jucase în grădină și căzuse în noroi. Acum, chemându-l, am avut în vedere două scopuri: scopul principal – acela de a-l duce cu mine în oraș; dar a apărut, de asemenea, și nevoia de „curățire” care trebuia inclusă în scopul inițial. Trebuia mai întâi să ofer „har” pentru ca scopul meu să poată fi realizat.

După ce l-am curățit și i-am schimbat hainele, micuțul a fost atras de o nouă jucărie pe care o primise recent. Imediat a fost așa de acaparat de joacă, încât a uitat complet pentru ce îl chemasem înăuntru. S-a bucurat că a fost scos din starea dinainte și a fost îmbrăcat în haine curate, dar părea a nu-l interesa câtuși de puțin scopul meu original. „Tăticule”, a insistat el, „lasă-mă să stau acasă să mă joc”.

Dintr-o dată mi-am dat seama cât de ușor copiii lui Dumnezeu pot să devină părtași ai „harului” Său și să primească darurile Lui bune, pentru ca apoi atenția lor să fie distrasă de la scopul Lui original. Mi-am adus aminte de afirmația plină de semnificație a

lui Pavel către Timotei, copilul lui în credință: „(Dumnezeu) ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci potrivit PLANULUI ȘI HARULUI SĂU” (2 Timotei 1:9, KJV).

Observăm că această chemare a lui Dumnezeu este îndoită: „potrivit *planului și harului*”. Apostolul știe că Timotei trebuie să fie identificat cu Dumnezeu în planul Său veșnic dacă vrea să rămână tare în mijlocul necazurilor și presiunilor. Astfel, el îl îndeamnă pe Timotei să înțeleagă că nu este chemat doar „potrivit harului lui Dumnezeu”, ci este chemat și potrivit „planului veșnic al lui Dumnezeu”.

Deși Dumnezeu a știut de la început că Adam se va abate din drum și că El va fi nevoit să intercaleze harul, putem fi siguri că El nu a intenționat ca omul căzut să „îndrăgească” așa de mult „chemarea harului”, încât să piardă din vedere chemarea de a împlini planul lui Dumnezeu. Și totuși, aceasta a fost pervertirea lăuntrică a tuturor fiilor lui Adam. Omul este întotdeauna gata să interpreteze lucrarea lui Dumnezeu în folosul lui, fără să fie preocupat să înțeleagă dorința ascunsă din inima Tatălui.

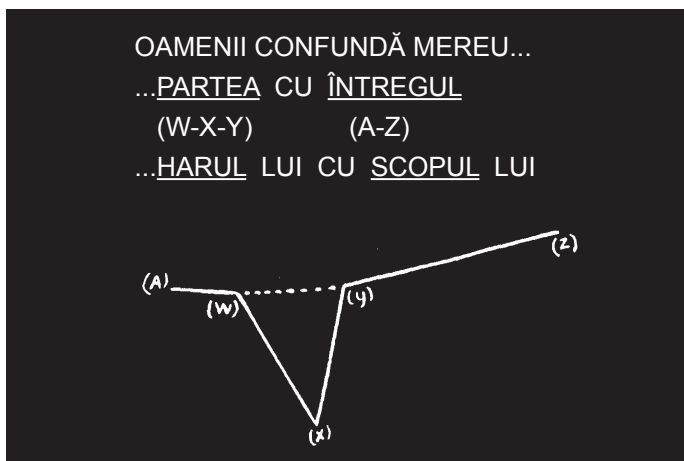
Luând partea drept întreg

Probabil că desenul va lămuri cauza acestei pervertiri care se întâlnește chiar și printre aceia care disprețuiesc abordarea vieții din perspectiva egoistă a omului ca punct central.

Să presupunem că ați pornit într-o lungă călătorie (de la „A” la „Z”) pentru a ajunge la o anumită destinație. Dar la o răscruce („W”) o luați pe un drum greșit și, mergând mai departe, fără să vă dați seama de situație, vă treziți dintr-o dată la „X”, foarte departe de drumul principal. Întrebând, aflați că există un drum bun (de la „X” la „Y”) care duce înapoi la șoseaua principală. Când ajungeți la „Y” pe șoseaua principală, sunteți cucerit de calitatea acestei șosele pe care v-ați întors la ruta originală și vă opriți acolo, spunând oricui despre „calea” de ieșire. După o săptămână sunteți tot acolo, vorbind despre acea experiență măreață de a fi găsit din nou drumul cel bun. După un an, după zece ani, sunteți tot acolo, spunând tuturor celor ce vă ascultă despre experiența de a

o fi luat pe un drum greșit și apoi de a fi revenit în chip minunat pe drumul cel bun.

Într-un fel sau altul, „Y” a devenit ținta, deși el era doar o porțiță înspre destinația finală. Ați lăsat ca „experiența devierii din drum” să umbrească scopul întregii călătorii. Ați pierdut din vedere că altul era scopul și destinația călătoriei.

Oricât de simplistă ar putea părea această ilustrare, ea ne oferă, totuși, o imagine grafică despre modul în care etapa răscumpărării intercalată de harul lui Dumnezeu poate să pună în umbră planul original al lui Dumnezeu. Ce miopie produce aceasta, încât ajungem să considerăm scopul lui Dumnezeu ca fiind direct legat de om și de bunăstarea lui!

Am avea mai multă dreptate dacă am spune că răscumpărarea a fost rânduită să fie tema centrală a universului lui Dumnezeu, decât dacă am susține că experiența devierii din drum a reprezentat întreaga călătorie? Desigur că nu! Înainte ca răscumpărarea să fi devenit necesară, Tatăl a avut un plan original pentru realizarea căruia nu se impunea răscumpărarea. Oricât de prețioasă și de minunată este răscumpărarea pentru omenirea căzută, răzvrătită, totuși ea nu este decât o etapă din marele plan al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a hotărât că omul trebuie să păcătuiască pentru ca El

să poată folosi răscumpărarea ca un mijloc slăvit de arătare a harului Său. Scopul chemării lui Dumnezeu este mult mai mareț.

Dar ar fi la fel de greșit să presupunem că Dumnezeu a fost luat prin surprindere de căderea omului și că răscumpărarea a fost doar un gând ulterior. Cu siguranță că El a știut dinainte ce va face omul. Astfel, cu mult înainte ca Adam să fi fost creat sau înainte ca el să fi păcătuit, Dumnezeu a încorporat în mod desăvârșit în planul Lui gloriosul mijloc al răscumpărării; prin aceasta El își arată „bogațiile harului Său”. În felul acesta Dumnezeu ne poate aduce aminte că Isus Cristos este Mielul care a fost „înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8, KJV). „El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi” (1 Petru 1:20).

Chemați la o părtășie totală

În fine, trebuie să înțelegem că noi suntem chemați de Dumnezeu să fim părtași la întreg, nu la părți din el. Și această participare la părtășie (același cuvânt în greacă: *koinonia*) se realizează întotdeauna în funcție de măsura sau nivelul experienței sau revelației noastre. Uneori găsim că ne este greu să avem o bună părtășie cu unii ale căror țeluri sunt foarte diferite de alte noastre. Atunci ce să spunem de Dumnezeu, care caută să aibă părtășie cu omul, dar îl găsește pe acesta preocupat cu sine însuși și cu propriile lui planuri mărunte?

Așadar, Tatăl nostru caută mereu să-l ducă pe om dincolo de suprafață, în însăși adâncimea oceanului – de la a trăi pentru *scopurile noastre* la a trăi pentru *scopul Său*. Remarcați progresul părtășiei noastre cu El și cu alții. Mai întâi, noi suntem chemați la „părtășia... la Evanghelie” (Filipeni 1:5, CLV). Aceasta este minunat, pentru că suntem părtași la experiența comună a harului lui Dumnezeu. Dar acesta este doar începutul. Apoi, pe măsură ce învățăm să umblăm, suntem călăuziți înspre „părtășia Duhului” (Filipeni 2:1, CLV) și astfel recunoaștem chemarea de a umbla în Duhul și de a fi umpluți cu Duhul. Dar Duhul Sfânt locuiește în noi cu scopul de a-L face pe Cristos mai real, și astfel suntem

chemați la o (mai adâncă) „părtășie cu Fiul Său” (1 Corinteni 1:9). Ce altceva ar putea fi mai minunat? Pe măsură însă ce împărtășim gândirea Lui și ne adâncim tot mai mult în această părtășie, suntem chemați, ca și Pavel, la „părtășia suferințelor Lui” (Filipeni 3:10). Iată chemarea pentru aceia care vor să intre într-o slujire roditoare, ca și Domnul Isus, trăind pentru Tatăl și fiind părtășii la puterea Lui de înviere și la autoritatea Lui.

Suntem încredințați că nimeni nu poate să rămână mult timp în această „părtășie a suferințelor” dacă nu a ajuns (așa cum Pavel îl îndemna pe Timotei) într-o părtășie mai cuprinzătoare, cea cu Tatăl Însuși și cu scopurile Lui. De aceea, grija mare a lui Pavel este ca „toți oamenii să vadă care este părtășia tainei” (Efeseni 3:9, KJV). Aici este punctul final în părtășie. Totuși, sunt mulți care se mulțumesc să lase aceasta să rămână o taină. Ei nu au înțeles niciodată că există o părtășie cu Tatăl prin intermediul căreia putem cunoaște „ceea ce fost ascuns de veacuri în Dumnezeu”. Dar acum, ne aduce aminte Pavel, dorința Tatălui este de a face cunoscut, „prin Adunare, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu”. Cu siguranță că aceasta este chemarea Adunării, de a trăi în cele veșnice, de a fi părtășii la glorioasele scopuri și gânduri ale lui Dumnezeu. Aceasta presupune să trăim acolo unde toate părțile își găsesc integrarea perfectă în întreg – în planul Lui.

O privire fugară prin adunarea de azi ne descoperă că oamenii sunt ocupați cu diverse părți din adevăr. Adevărul acceptat determină nivelul părtășiei lor. Unii citesc Biblia ca și cum ea ar fi numai cartea mântuirii. Slavă Domnului, ea este – dar este mult mai mult decât atât. Alții o citesc ca și cum ar fi numai „cartea împărăției”. Ea include și aceasta – dar și mai mult. „Cu alte cuvinte”, spune R. B. Jones, „ea dezvăluie țelurile finale ale lui Dumnezeu în Cristos. Ea arată, de asemenea, unele din căile prin care Satan a sperat să-L împiedice pe Dumnezeu să-și realizeze planul Său final, SCOPUL LUI MĂREȚ. Mântuirea oamenilor nu este un scop în sine. Nici Israel, nici Adunarea nu reprezintă *punctul final* în planul lui Dumnezeu. Acestea sunt doar părți dintr-un plan mare; sunt niște lucruri mici pentru un proiect mai măreț chiar și decât cel cuprins în ele însele. A nu vedea aceasta este indiciul unei anomalii grave în privința viziunii spirituale”.

Ce înseamnă toate acestea? Înseamnă că, pur și simplu, trebuie să trecem pe o poziție în care Dumnezeu este punctul central, de unde vom putea înțelege în mod corespunzător întregul și vom putea lega toate părțile de acest întreg. Înseamnă, pur și simplu, că nu putem avea părtășie cu Fiul și să fim părtași la dăruirea și suferințele Lui înainte de a ajunge la o descoperire a Tatălui cum nu am mai cunoscut vreodată. Aceasta este cea mai mare plăcere a Fiului: de a-L descoperi pe Tatăl. Atunci vom descoperi că părtășia noastră cu Tatăl se extinde, crește pe măsură ce aflăm tot ceea ce El a plănuit ca țintă finală pentru Sine Însuși, pentru singurul Lui Fiu născut și pentru acei mulți fii ai Lui. Ce invitație! De a trăi într-o asemenea părtășie de negrăit, participând la realizarea *scopului final!* Vom vedea ce înseamnă aceasta.